

# РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Свиленград, 01.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и  
четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова  
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова  
Административно наказателно дело № 20245620200103 по описа за 2024  
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

*Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.*

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № BG2023/1000-2338/НП  
от 28.11.2023 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция  
Митница Бургас, с което на С. Ф. Д. с ЕГН \*\*\*\*\* от  
\*\*\*\*\*, със съдебен адрес: град Кърджали, бул.  
„Беломорски” № 75, блок Марица, вход „А”, етаж 1, офис № 3, чрез адвокат  
С. М., за нарушение на чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено  
административно наказание „Глоба” в размер на 992.80 лв. (пункт I) и на  
основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата 1 460 кг.  
гранит (пункт II).

Жалбоподателят С. Ф. Д. чрез пълномощника си – адвокат С. М., моли за  
отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за неправилен и  
незаконосъобразен - постановен при допуснати съществени процесуални  
нарушения и в противоречие с материалния закон. Претендират се разноси  
по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят С. Ф. Д. не се явява и не се представлява. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства (направеното доказателствено искане, касаещо допускане на гласни доказателства е оставено без уважение).

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на обжалваното Н П (въззиваемата страна) – И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, редовно призован на посочения съдебен адрес, не се явява, но изпраща представител – Юрисконсулт Джунейед Муса, който сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Моли същото да бъде потвърдено изцяло. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

*Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:*

На 15.07.2023 година, около 14.30 часа на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево”, област Хасково, на трасе „Входящи товарни автомобили”, на път от Република Турция за Република България, пристига товарна композиция, състояща се от влекач с държавен регистрационен номер \*\*\*\*\* и от полуремарке с държавен регистрационен номер \*\*\*\*\*, управлявана от българския гражданин – жалбоподателя С. Ф. Д. и собственост на „Емо транс” ЕООД (справка от Търговския регистър е приложена по делото). За превозваната стока водачът (жалбоподателят С. Ф. Д.) представя Декларация Т1 и други документи (ЧМР, Фактура и Опаковачен лист) (приложени по делото, ведно с превод), с които декларира превозвания товар 14 колета гранит с бруто тегло 23 660 кг. с тарифен код 25161200.

При претегляне с контролна везна се констатира различие между теглото на стоката, представена по документи и отчетеното на кантара тегло,

т.е. установено е наличие на по-тежък товар.

Превозното средство е селектирано за пролъчване с ренгенова апаратура, при което под № 28504/15.07.2023 година е отбелязано, че следва да бъде проверено.

В изпълнение на служебните си задължения и на основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗМ, митническите служители М. П. М. и В. В. Ч. извършват физическа проверка, като преди започването ѝ около 22.00 часа водачът е поканен от свидетеля М. да декларира носените от него лични вещи, стоки и валутни ценности. Водачът не декларира друго освен описаните в представените документи стоки. При проверката се установява наличие на недекларираната стока като са констатирани общо 15 колета (вместо декларираните само 14 колета), т.е. наличен е в повече 1 колет с бруто тегло 1 460 кг.

Митническата (физическата) проверка приключва около 23.00 часа.

Съставен е Протокол за извършена митническа проверка с № 23BG001015M026037 от 15.07.2023 година.

В Личното си обяснение, изискано на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от митническите служители за нуждите на проверката, каквото и дава в писмена форма жалбоподателят С. Ф. Д., сочи че отворил щората за да товарят стоката като му натоварили 15 чувала, а писали 14 чувала гранит Бергама.

П р и т е з и фактически обстоятелства, след разкриването на контрабандираните процесни стоки, в този смисъл открито деянието и неговият извършител, М. П. М. на дата 16.07.2023 година пристъпва на основание чл. 230 от ЗМ към съставянето на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG16072023/1000/M-2254 против жалбоподателя С. Ф. Д.. След съставянето на АУАН, жалбоподателят С. Ф. Д. е запознат със съдържанието му и е връчен *лично*, като с подписа С. Ф. Д. удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от 16.07.2023 година, като жалбоподателят не сочи възражения срещу констатациите в Акта.

Недекларираната стока е иззета с Разписка № 23007678 от дата 16.07.2023 година и предадена за отговорно пазене в склад на Териториална дирекция Митница Бургас на дата 18.07.2023 година.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Според даденото Становище с рег.№ 32-515630 от 14.08.2023 година на митническите служители от комисията, извършила оценяването, митническата стойност на стоката – предмет на нарушението, е в общ размер на 992.80 лв. съгласно чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 година на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (Регламент № 952/2013 година). Т.е. ползвани са наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използвани разумни способи, съответстващи на принципите и общите разпоредби на Споразумението за прилагане на чл. VII от Общото споразумение за митата и търговията, чл. VII от последното и глава 3 от Регламент № 952/2013. Не са ползвани разпоредбите от чл. 70 до чл. 74, § 2 на посочения Регламент, тъй като липсва информация относно договорната стойност на стоката – предмет на нарушението, както и за мястото на производство, репутация, свързани лица и възникнали разходи при производството на оценяваната стока.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас в качеството на наказващ орган с делегирана компетентност, издава процесното НП № BG2023/1000-2338/НП на 28.11.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 233, ал. 1 от ЗМ. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на 06.12.2023 година видно от Разписката, приложена в Административнонаказателна преписка (АНП), надлежно оформена – подписана и датирана, с отбелязване и че е получено лично от нарушителя. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Както вече бе посочено в Акта, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят С. Ф. Д. е извършил нарушение по чл. 233, ал. 1 от ЗМ, тъй като превозил през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи, стока. Извършеното деяние не представлява престъпление. За това нарушение на основание чл. 233, ал. 1 от ЗМ на

нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 992.80 лв. (100 % от митническата стойност на недекларираната стока) и на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ е отнета в полза на Държавата недекларираната стока.

Описаната в Акта и в НП фактическа обстановка безспорно се установи от събраните по делото писмени доказателства, находящи се в АНП по издаването му № 2338/25.7.2023 година на Териториална дирекция Митница Бургас), както и от показанията на изслушания в съдебното заседание, проведено на 05.03.2024 година свидетел М. П. М..

Приетата – приложена по преписката Заповед № 3 АМ – 988/32 – 220316 от 13.06.2023 година на Директора на Агенция „Митници” доказва материалната компетентност на АНО по отношение на Заместник- Директора на Териториална дирекция Митница Бургас. С цитирана Заповед, наказващият орган по закон - Директорът на Агенция „Митници”, делегира правомощията да издават НП по реда на ЗМ на Заместник-Директорите на Териториалните дирекции. Служебно известно на Съда е, че към дата 28.11.2023 година Красимир Николов Фучеджиев е определен да изпълнява длъжността „И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас” – в тази насока е и представената Заповед № 1541 от 09.08.2023 година на Директора на Агенция „Митници”. Т.е. И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален административен акт - Заповед.

Така приета за установена фактическа обстановка, кореспондираща с изложената в АУАН и възприетата от АНО в НП, Съдът изведе въз основа на анализа на писмените и гласни доказателства, събрани и приобщени в хода на производството по съответния процесуален ред. От кръга на гласните доказателствени средства, Съдебният състав прие да кредитира изцяло с доверие показанията на свидетеля М. П. М., предвид тяхната вътрешна безпротиворечивост и систематика, така и корелацията им с писмените източници, които ги подкрепят. Същите са изчерпателни, с ясна конкретика за фактите, при безпротиворечивост в изнесените твърдения относно основните факти от предмета на доказване, както и са формирани от

непосредствени възприятия на свидетеля от случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. От тук предпоставена е преценката за правдивост и достоверност. Липсват основания за тяхната критика, тъй като те не се опровергават от писмените доказателства, които Съдът кредитира; обратно, убедително се подкрепят от същите, от друга страна при отсъствие на индиции за предубеденост на свидетеля не възникват съмнения за недобросъвестност или необективност на депозираните показания. Не се установява лицето М. П. М. да има личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да състави АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелски показания на М. не се намериха, а единствено поради служебното му качество – служител на Агенция „Митници”, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година, докладчик Съдията Пенка Костова. С тези съображения Съдебният състав даде вяра на показанията на свидетеля М. П. М., считайки ги обективни и достоверни. А досежно доказателствената им стойност, те са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение, авторството и времето на извършването му, като потвърждават и фактическото му осъществяване от жалбоподателя С. Ф. Д., установявайки обективните факти на влизането му в страната, идвайки от Република Турция, моторно превозното средство (МПС), с което е пътувал, липсата на действия от негова страна за митническото оформяне на носената процесна стока, респ. нейното деклариране при редовния митнически контрол, още и резултатът от митническата проверка - намирането на определено количество недекларирана стока, така държането ѝ, свързано с неговата личност. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Становището на митническите органи относно митническата стойност на процесната стока, тъй като е изготвено след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Становището е изготвено от

митнически органи, поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно тяхната квалификация на специалисти. С тези съображения, Съдът приема Становището за извършено от служители с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Становище обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактическите констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергават констатациите, обективирани в Становището, приложено в АНП, няма, поради което Съдът намира за обосновано и правилно Становището (както вече бе посочено) и ползва същото при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на Становището се установява митническата стойност на стоката – предмет на нарушението към датата на деянието. Досежно приложимия способ за определяне на митническата стойност, ползван от митническите органи, Съдът намира същия за правилен и законосъобразен. Тази стойност не се оспорва от страна на жалбоподателя.

Идентична правна оценка, на кредитиране с доверие, се налага и относно писмените доказателства, приложени в преписката, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от страните. Същите Съдът цени за достоверни по съдържанието им спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът дава вяра и другите налични по делото документи, тъй като не са в противоречие с кредитираните такива.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът счете направеното доказателствено искане от страна на жалбоподателя за допускане на гласни доказателства за неотносимо, тъй като обстоятелствата къде е натоварена товарната композиция и с колко палета гранит нямат никакво значение относно конкретното деяние; но въпреки всичко ако се приеме, че тези обстоятелства са от значение за делото искането се явява неоснователно, тъй както по делото има писмени документи, неоспорени от страните в производството, от които е видно че по документи 14 колета (палета) гранит са натоварени в град Одрин, Република Турция, а в действителност са натоварени 15 колета (палета) гранит, като за единия палет – предмет на нарушението, няма документи; като в този смисъл е и

изявлението в писмен вид, дадено от самия жалбоподател и обективизирано в Личното му обяснение, приложено в АНП, където сочи, че отворил щората за да товарят стоката като му натоварили 15 чувала, а писали 14 чувала гранит Бергама и въпреки знанието си за тази в повече наличност на гранит не е предприел мерки, за да бъде поведението му правомерно и в съответствие с разпоредбите на митническото законодателство, т.е. да се снабди с документи относно натоварения в повече 1 палет (колет) гранит.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

### **ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА**

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст (видно от датата на депозирането ѝ в Регистратурата на АНО), от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Придружителното писмо, приложено по приетото и приобщено АНД № 12/2024 година на Районен съд – Свиленград, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.



## **ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН**

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП, като не се констатираха недостатъци на актовете.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП, не се констатираха допуснати процесуални нарушения във фазата на производството по издаването им, развила се пред наказващия орган. Спазени са формата и редът при постановяването им. Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова).

Настоящата съдебна инстанция приема, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН, т.е. същите имат изискуемите реквизити на минимално необходимото съдържание, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административното нарушение и да организира адекватно защитата си. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, как, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 233, ал. 1 от ЗМ. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е нарушена.

Действително в АУАН не е посочен личния адрес на свидетеля по Акта

Ч., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена, дата на раждане, местоработата, длъжност и служебен адрес, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. С оглед изложеното Съдът не намира, че е налице съществено процесуално нарушение поради факта, че в НП и в ЧМР като дата на издаване на ЧМР е посочена 14.06.2023 година, тъй като явно се касае за техническа грешка при изписване на месеца на съставяне на ЧМР. Съдът не намира, че е налице съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че в АУАН актосъставителят е посочен с длъжността, която е заемал към момента на съставянето му, а в НП – с длъжността, заемана към съставяне на обжалвания акт.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Съгласно чл. 230 от ЗМ за всяко нарушение на митническия режим се съставя Акт от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 16.07.2023 година, както и преди това по време на самата проверка, актосъставителят М. М. е заемал длъжността „Ръководител на звено в МП, I ниво, в Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници”” (в този смисъл е и изявлението на свидетеля М., направено в открито съдебно заседание на 05.03.2024 година), т.е. бил е митнически орган. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по ЗМ се доказва от приетата по делото № ЗАМ – 988/32-220316 от 13.06.2023 година на Директора на Агенция „Митници”, т.е. той се явява

носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с административен акт - Заповед. Поради това същият се легитимира като компетентен орган по смисъла на чл. 231 от ЗМ. Деянито е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Митница Бургас).

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновано формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт. От тук, съответно липсват формални основания за неговата отмяна.

### **ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН**

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Както вече бе посочено, обжалваното НП е правилно и обосновано, обсъдено с оглед приложението на материалния закон и при възведената

правна квалификация – чл. 233, ал. 1 от ЗМ, приета от АНО, която е вярна, съответстваща на фактите, съдържими се в обстоятелствената част на Акта. Същите и категорично се доказаха от събраните доказателства в хода на съдебното производство, в съвкупност обосноваващи безспорен извод за осъществяването на изпълнително деяние от страна на жалбоподателя, обективно и субективно съставомерно като митническо нарушение, във фактическия състав на чл. 233, ал. 1 от ЗМ.

Въз основа на кредитираните гласни доказателства – пряко, както и косвено от приобщените писмени доказателствени източници от преписката, установи се и че посочената процесна стока лицето С. Ф. Д. не е обявило пред митническите органи, поради което не е разполагал и не е представил митнически документи, удостоверяващи надлежното ѝ деклариране или задействие на митнически режим за нея. Свидетелят е категоричен относно съпричастността на лицето към превозваната процесна стока и неговото лично отношение на държане на същата, както и относно вида и естеството на носената стока, представляващи гранит и нейното количество. С оглед посоченото същата, несъмнено попада в легалната дефиниция на понятието „стоки”, дадена в § 1, т. 14 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗМ, която т. 14 е отменена и към настоящия момент легалното определение на понятието „стоки” се съдържа в чл. 5, ал. 1 от ЗДДС, като нормативен акт най-съотнесим към митническото законодателство, а именно: „„Стока” е всяка движима и недвижима вещ, включително електрическа енергия, газ, вода, топлинна или хладилна енергия и други подобни, както и стандартният софтуер.”. Според българския тълковен речник, „стоката” е материално благо, продукт, произведен с цел задоволяване на определени нужди, потребности на хората в зависимост от техните вкусове и предпочитания. С оглед така дадените определения стока е и процесният гранит. Поради това, с оглед събраните доказателства по делото Съдът приема за доказано по безспорен начин, от обективна страна, че на 15.07.2023 година през МП „Капитан Андреево” при влизане от Република Турция за Република България, жалбоподателят С. Ф. Д. е носил, т.е. фактически е превозил през държавната граница стока с търговски характер и количество, без знанието и разрешението на митническите органи. С това е осъществил състава на митническото нарушение „митническа контрабанда”, дефиниран в чл. 233, ал. 1 от ЗМ, във втората от предвидените изпълнителни форми -

„превозване” през държавната граница. За съставомерността на деянието достатъчно е обективно да е липсвало знание и разрешение на митническите органи, конкретните стоки да преминат на митническата територия на страната, съвпадаща и с държавната такава, но административно организирана, като проверка след реалното влизане в страната и преминаването на граничен контрол. Т.е. съгласно чл. 233, ал. 1 от ЗМ, който превози през държавната граница стоки без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото извършеното не представлява престъпление, се наказва за митническа контрабанда. В случая държавната граница на Република България съвпада с линията на митническата проверка предвид спецификата на разположение на службите за контрол на МП, чийто служители не са на самата държавна граница (, което е практически невъзможно), а вътре в територията на Република България. Именно в тази връзка при преминаване на редовния митнически контрол, действащо е задължение за деклариране на въвежданите стоки, респ. изнасяните от лицата, установено с материалната разпоредба на чл. 66, ал. 1 от ЗМ – общото задължение и в частност това за писмено деклариране, произтичащо Регламенти на Европейския съюз (ЕС) - Регламент № 952/2013 година и Делегиран Регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 година за допълване на Регламент (ЕС) № 952/2013, които имат директно действие за вътрешното ни законодателство след присъединяването на България към ЕС. Според текста на чл. 66 от ЗМ, всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим, като са допустими при определени условия писмено или устно деклариране. Отрицателният факт за отсъствието на деклариране от страна на жалбоподателя С. Ф. Д. на носения от него гранит, в релевантния момент на въвеждането им на митническата територия на Република България, пряко се установява от показанията на свидетеля – митнически служител, които са категорични, че той не е декларирал процесната превозвана стока. Отделно от това процесната стока е с необщностен произход, с оглед дестинацията на пътуването, сочеща износ от Република Турция – Държава, нечленуваща в ЕС, на което основание безспорно и са подлежащи на деклариране при митнически контрол. В конкретния случай, съобразно видът и количеството на стоката, дължимото за нея и надлежно деклариране е било писменото. Тъй като това й количество изключва нетърговски характер, обратно сочи

търговско предназначение, т.е. процесната стока не може да бъде определена като нетърговска такива. Посочената стока не попада в обхвата на дефиницията „стоки с нетърговски характер” по смисъла на чл. 1, т. 21, б. „б” от Делегиран Регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 година за допълване на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза. Устно деклариране е допустимо когато стоките са с нетърговски характер, когато стоките са с търговски характер, но се съдържат в личния багаж на пътника и т.н. Именно това свое задължение за писмено деклариране не е изпълнил жалбоподателят С. Ф. Д. при влизането си в страната от Република Турция, като той несъмнено е бил субект на същото, възникнало за него в момента на започване на формалностите по митническия контрол - първоначален. Доколкото не е направено деклариране в дължимата и изискуема форма - с писмена митническа декларация (унифициран формуляр ЕАД), то налице е липса на деклариране. Бездействието от негова страна по отношение на задължението за деклариране, което той не е изпълнил и то по надлежния ред и форма, изключва знанието на компетентните митнически органи, субсумира и липсата на дадено разрешение от тях за внасянето на стоката на територията на страната. От тук следователно доказан е и вторият съставомерен признак на нарушението. След като това е така, безспорно с деянието си жалбоподателят С. Ф. Д. е консумирал от обективна страна административнонаказателния състав на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, осъществявайки контрабанда на стока с търговски характер и количество, тъй като не е изпълнил задължението си да я декларира при преминаването през първоначалния митнически контрол, макар реално да е носил такива, като тя е била открита вече при последващата митническа проверка. Поради това напълно основателно и правилно е била ангажирана неговата административнонаказателна отговорност и направените изводи от АНО са изцяло правилни и законосъобразни, като се споделят от Съда. Осъществяването от обективна страна на деянието се установява, както вече се посочи от преките гласни доказателства на митническия служител, които Съдът цени и относно авторството, с оглед изясненото от свидетелските показания цялостно поведение на нарушителя в хода на проверката, обективният факт на откриването ѝ в полуремаркетото на управляваната от него

товарна композиция.

Чл. 203 и сл. от Регламент (ЕС) № 952/2013, посочва кои стоки са освободени от мита, като стоката - предмет на нарушението не подада под тези норми.

В конкретния случай, съобразно видът на стоката тя не подлежи на освобождаване от митни сборове и подлежи на деклариране.

Предвид изложеното жалбоподателят следва да понесе предвидената в закона административнонаказателна отговорност за това нарушение.

Деянието, извършено от С. Ф. Д. е съставомерно и по субективен признак. С. Ф. Д. е действал виновно при съзнаване задължението за деклариране и несъответствието в количеството на превозваната стока, както и в броя на колетите, което ако не му е било известно е следвало да знае, предвид задължението си в качеството на фактически превозвач, произтичащо от чл. 8, ал. 2 и чл. 9 от Конвенция CMR - да знае каква стока превозва, а в случай че не разполага с необходимите средства за нейната проверка, следва да впише в Международната товарителница (ЧМР) в клетка 18 мотивирани възражения относно превозвания товар, включително и обстоятелството, че не е присъствал на товаренето (което в настоящия случай не е налице, тъй като в Личното си обяснение жалбоподателят е заявил, че е видял, че при натоварването на стоката са натоварили 15 колета (чувала), а в документите пише, че са 14 колета (чувала)). При липса на подобно възражение, което е видно от съдържанието на приетата по делото Товарителница, с липсваща бележка в указаната графа - клетка 18 от клишираната форма на документа, следва да се приеме, че превозвачът отговаря за вида и количеството на превозвания от него товар. Както вече бе посочено жалбоподателят е следвало да знае, както и е знаел действащия митнически режим, респ. и задължението за писмено или устно деклариране му е било известно. След като това е така, жалбоподателят е бил наясно с общественоопасните последици от деянието и е предвиждал тяхното настъпване. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана неговата административнонаказателната отговорност. С тези правни съображения Съдът прие обжалваното НП за правилно и законосъобразно от материалноправна страна, издадено при правилно приложение на

материалния закон.

За пълнота на настоящото изложение следва да се отбележи и следното: известно е от правната теория, че субективната страна на деянието се извежда от обективните данни за деянието и начина и средствата за извършването му. Съгласно чл. 8 от Конвенция CMR, превозвачът е бил длъжен да провери точността на данните в Товарителницата относно броя на колетите, маркировката и номерата им. В случая шофьорът С. Ф. Д. не е превозвач, а представител на същия, който физически представя стоката за проверка на митническите органи и за него също важи цитираното задължение за проверка. Т.е. като водач на товарен автомобил съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенция CMR и Митническа конвенция относно международния превоз на стоки под покритието на карнети ТИР, шофьорът носи отговорност за броя на колетите и брутото тегло на стоките, натоварени в товарния автомобил, който управлява. След като жалбоподателят не е направил възражение за наличието на разлика между декларираното и наличното количество стока (колети, кашони), респ. теглото им, не е освободен от отговорността да знае и да се убеди в точното количество и вида на внасяната в страната стока и за съответствието ѝ с отразеното в документите, които я придружават, тъй като според Конвенция CMR се презюмира, че щом като превозвачът не е оспорил писмено броя и вида на стоката, той отговаря за фактически превозената стока, а не за вписаната в документите, ако вписаното в тях не съответства на фактическите данни. Ето защо, има умисъл при извършване на деянието (както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение). Още повече, че разликата в настоящия случай не е няколко килограма, а разликата е около 1 тон и половина тегло, въпреки това, жалбоподателят не е уведомил митническите служители за разликата в повече в теглото. В случай на обективно възпрепятстване да изпълни задълженията си при товаренето на стоката, е трябвало да направи съответното възражение по чл. 8, ал. 2 от тази Конвенция CMR, което умишлено не е изпълнил, тъй като е бил наясно, че в полуремаркетото на управляваната от него товарна композиция има товар, за който няма необходимите придружаващи го документи. Неизпълнението му ангажира и административнонаказателната му отговорност. Т.е. в контекста на изложеното и съобразно конкретно установеното по делото, жалбоподателят следва да бъде държан отговорен относно верността и точността на данните в придружаващите стоката документи, доколкото



безспорно доказан е обективният факт на количественото разминаване – несъответствието в броя на колетите и теглото на стоката, вписани и фактически наличните в полуремаркетото. Както вече бе посочено по време на приемането на стоките за превоз, т.е. по време на товаренето, превозвачът, не е имал задължението да отвори всички натоварени колети, да установи вида на пакетираните в тях стоки и количеството им, но е бил длъжен да провери точността на данните относно броят на колетите, маркировката, номерата им и видимото състояние на стоката и опаковката. Изложеното се отнася и за жалбоподателя, като водач на МПС, с което се осъществява международния превоз на стоката и който трябва да присъства на товаренето на стоката и който е присъствал. Следователно за него е съществувала обективна възможност да узнае за наличието на повече стока в товара, несъответстваща по брой на колетите и теглото на манифестираната. И той го е знаел предвид изявлението му, направено в Личното му обяснение, дадено за целите на митническата проверка.

Казано по друг начин като водач на товарен автомобил и фактически представител на превозвача С. Ф. Д. е въвел, превозвайки през границата на страната ни стока с търговски характер, без знанието и разрешението на митниците, като е дал невярна информация и не е уведомил митническите органи за цялото количество на превозваната стока. Според действащото митническо законодателство, митническите задължения и формалности, включително и тези за представяне, деклариране и обявяване са свързани и със субекта – фактически превозвач, т.е. шофьорът, който е лицето, фактически въвело стоката на митническата територия на страната ни или Общността. По пряк аргумент от чл. 96, § 2 от Митническия кодекс на Съюза и чл. 8 и чл. 9 от Конвенция CMR, като фактически представител на превозвача той е носител на задължението за представянето на товара, ведно с карнета ТИР и други документи за натоварената стока, от тук и е отговорен за съответствието с описаното в ТИР карнета и ЧМР-то. С неговото представяне, при последвалото откриване на по-голямо количество на товара, който е с търговски характер, следва да се приеме, че липсва надлежно деклариране в установената форма от страна на жалбоподателя.

Още повече според инфраструктурата на ГКПП „Капитан Андреево”, задължението за деклариране е обявено публично, на указателни табели и на няколко езика, включително български език, с местоположение, изключващо

пропускането, респ. невъзприемането им от преминаващите пътници. Още повече жалбоподателят многократно е пътувал извън страната видно от Справката за пътуванията му. От друга страна и местоживееенето му в страна от ЕС, са обстоятелства, даващи основание да се приеме, че той е бил добре запознат с митническия режим, действащ в Общността и допустимите норми за пренос на стоки.

В обобщение на изложеното до тук, решаващият Съдебен състав намира за правилна и съответна на доказаните факти по делото, квалификацията на процесното нарушение, във формата на изпълнителното деяние - превозва. До същия правен извод е достигнал и АНО, издавайки НП, и той е правилен и следва да бъде споделен. В допълнение към вече изложените съображения, необходимо е да се разясни, че проведеното разграничение в изпълнителните форми на контрабанда – превозва и пренася, въздигнати в самостоятелен фактически състав съгласно административнонаказателната разпоредба на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, е в зависимост от използването на допълнително средство - пътно превозно, но само когато това е необходимо, за да се реализира самото изпълнително деяние, без което и неговото осъществяване би било невъзможно или пък когато е свързано с формално изпълнение на обществен превоз на товари, респ. Договор за превоз. Само по себе си фактическото обстоятелство за пътуване с МПС и управлението му от нарушителя, респ. намиране на стоки в това МПС, не обосновава изпълнително деяние във форма - превозва, за осъществяване на митническата контрабанда. И това е така, тъй като формата на изпълнително деяние следва да се съобрази с вида, обема и количеството на процесните стоки. Ето защо, извършеното от жалбоподателя С. Ф. Д. по обективните си характеристики, покрива признаците на изпълнително деяние - превозил/превозва, следователно и приетата от АНО правна квалификация е правилната, както досежно изпълнителната форма на нарушението, така и по правно основание - чл. 233, ал. 1 от ЗМ.

Извършеното конкретно деяние, преценено според обективните си признаци, не може да се квалифицира като престъпно, доколкото не покрива елементите на престъпление по чл. 242 от НК съобразно равностойността на своя предмет.

По убеждение на настоящия Съдебен състав процесното

административно нарушение, за което жалбоподателят е наказан с обжалваното НП, не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН и не разкрива характеристиките на такъв. Дори и само предвид голямото количество на контрабандирана стока, деянието не разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род нарушения, още по-малко пък изобщо – липса на такава. Отделно от това, в случая се касае за формално нарушение - на просто извършване, без значение е настъпването на вреди от същото; отделно като релевантен аргумент Съдът съобрази и характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка – административнонаказателна, с оглед действащия режим на митническия контрол – в сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните, фискални интереси на Държавата и ЕС. В този смисъл не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП. Иначе казано, преценката на АНО, Съдът споделя за правилна. Поради изложеното, не може да се обоснове маловажност на случая, следователно и във връзка с приложението на чл. 28 от ЗАНН не са налице предпоставки за незаконосъобразност на НП и неговата отмяна, като неправилно санкциониращо маловажен случай на административно нарушение.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване, а направеното доказателствено искане за допускане на гласни доказателства е оставено без уважение.

### **ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО**

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗМ, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно чл. 233, ал. 1 от ЗМ за митническа контрабанда на стоки на виновните лица се налага Глоба в размер от 100 % до 200 % от митническата стойност на недекларираните стоки при внос; а съгласно съответно чл. 233, ал. 6 от същия закон недекларираните стоки - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата, независимо чия собственост са.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 100 % от митническата стойност на недекларираната стока . Така проведената индивидуализация, според Съда е правилна и законосъобразна, тъй като е съобразена с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и указанията в нея критерии при отмерване на наказанието – за преценка на всички релевантни за отговорността обстоятелства – смекчаващи и отегчаващи такива. Като очевидно отчетени са конкретното количество на контрабандно превозваната стока – значително , което обстоятелство безспорно е отегчаващо и предопределя по-висока тежест на деянието. Като смекчаващи вината обстоятелства, извън това за превозването на стоките да не е бил използван тайник или друг специален начин, се установиха липсата на данни в кориците на делото за други нарушения и обстоятелството, че жалбоподателят не е възпрепятствал или правил опити да осуети проверката. В тази връзка не може да се отчете като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на нарушителя, доколкото възрастта от 44 години предполага житейски опит, който е достатъчен, за да може лицето да направи оценка на деянието си по начин, позволяващ му да не извършва противоправно такова. Т.е. тази възраст не може да бъде определена като достатъчно млада, за да обоснове наличието на смекчаващо вината обстоятелство. Не се констатира обществената опасност на деянието и на дееца да са завишени. Предвид така установените релевантни за отговорността обстоятелства, преценени в съвкупност и съобразно относителната им тежест, очертаващи с превес са смекчаващите такива, поради което обосновано, при спазване критериите на чл. 27 от ЗАНН, законосъобразно, както и справедливо - съответно по тежестта си на извършеното е било индивидуализирано наказанието в минимален размер, в който именно е и наложената Глоба – формирана от 100% от митническата стойност на стоката. В този смисъл извършената от АНО преценка относно режимът на индивидуализация е правилен относно процентното отношение на наложеното административно наказание.

Възможност за намаляне размера на така определеното наказание не съществува.

Така наложеното с обжалваното НП наказание Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Т.е. НП в частта му по пункт I следва да бъде потвърдено.

НП е законосъобразно и правилно, и в частта на постановеното отнемане в полза на Държавата на стоките - предмет на нарушението, т.е. по пункт II. Подобно разпореждане е напълно законосъобразно, приложено на съответното правно основание - чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Правната разпоредба е императивна и обвързва във всички случаи указаното разпореждане с тези стоки, както правилно е подходил и АНО, позовавайки на същата норма, като друго различно разрешение не следва и предвид доказаното извършване на конкретното митническо нарушение, обвързано с приложението ѝ.

В този ред на мисли Съдът държи да отбележи, че не е налице непропорционалност на наказанията досежно отнемането на стоките - предмет на нарушението, тъй като отнемането не е наказание, а се явява приложено в съответствие с разпоредбата на чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Отнемането на вещите – предмет на нарушението, представлява законова последица, а не административно наказание, тъй като отнемането на стоки няма характер на административна санкция, посочена в чл. 42, § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013, а цели изпълнение на изискванията на митническото законодателство за деклариране на стоките, включително и охрана на интересите на Съюза като представлява подходяща мярка на гарантиране на спазването на митническото законодателство и може да се кумулира с налагане на санкция.

*По разноските:*

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 480 лв. С ДДС (съобразно представения Договор за правна защита и съдействие) и от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните

производства пред районния съд страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато Съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли Жалбата, подателят на Жалбата заплаща всички направени по делото разноси, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно Наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА, ако другата страна е ползвала такъв. От изложеното следва, че в полза на АНО действително следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

Т.е. основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноси, които са в размер на 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на писмени доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е справедливо.

По отношение на Решението в частта за разностите АНО не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разностите от тяхна страна.

Искането на жалбоподателя за присъждане на разноси следва да се остави без уважение с оглед изхода на делото.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 и чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

## **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № BG2023/1000-2338/НП от 28.11.2023 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на С. Ф. Д. с ЕГН \*\*\*\*\* от \*\*\*\*\* за нарушение на чл. 233, ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 992.80 лв. (пункт I) и на

основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата 1 460 кг. гранит (пункт II).

На основание чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, ОСЪЖДА С. Ф. Д. с ЕГН \*\*\*\*\* ОТ \*\*\*\*\*, ДА ЗАПЛАТИ на Териториална дирекция Митница Бургас с адрес: град Бургас, пл., „Александър Батенберг” № 1, сумата от 80 лв., представляваща направените разноските за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 103/2024 година на Районен съд - Свиленград.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя С. Ф. Д. с ЕГН \*\*\*\*\* ОТ \*\*\*\*\* за присъждане на разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: \_\_\_\_\_